

79. Jiráskův Hronov 30. července. - 8. srpna 2009

NEPRAVODAR

7

Odehnat bzučící mouchu

Přemýšlím nad tím, co vše jsem tu zatím zhlédla, a uvědomuji si, že některé z inscenací mají cosi společného. Kromě lásky, která je alfou a omegou pořádného příběhu, tu pozoruji ještě jeden silný prvek, možná silnější než je láska. Smrt.

Přemýšlím, jak je vlastně smrt v našem dnešním světě vnímaná a myslím, že stojí za to se u toho zastavit. Víím, o smrti se nikomu čist nechce, jsme tu proto, abychom se bavili a nemysleli na nic smutného, ale to je právě ten silný důvod, proč o ní psát.

O její síle mluvím i to, že je skloňovaná více či méně hned v několika inscenacích. Stojí na pozadí nebo i na popředí a udává směr. U Kouzelných jablíček má podobu mouchy a tak moc se jí bojíme, že hledáme kouzla a čáry, jak ji obejít. U Escorialu je téměř hlavním tématem a dává o sobě vědět i v tak nevinném okamžiku, kdy vyjít psi a bijí zvo-

ny. Nakonec i u Ruby a Garnet je potlačovaná v momentu, kdy Ruby říká Garnet, ať to ale řekne rychle, jak to bylo s jejich maminkou, když zemřela. Nakonec Ve dvě na hruškách způsobí neskutečný zmatek, když nemůže odnášet mrtvé.

Je přítomna a je jedinou jistotou v životě. Je tím nejpřirozenějším, s čím se setkáváme, ale přijmout ji už nedokážeme. Tím, že to vždy cítíme jako nespravedlnost, tím, že přichází – podle nás - v nejméně vhodnou chvíli. A většina problémů a trápení vzniká právě proto, že ji nebereme mezi sebe. Snažím se ji přijmout do života, zkrátka s ní počítat. Všechny tyto úvahy se mi potvrzují ještě více ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, protože pod okny mi prochází mladí festivaloví účastníci a zpívají: Každý k moři dopluje... Vnímáme, co zpíváme? Pokud totiž tu plavbu přijmeme, budou se nám lépe žít následující dny.

Eva Koutová

ENERGIE, ENERGIE.

svět byl pro mladou dívku najednou mnohem klidnější. A řidší. Nebylo zde tolik lidí jako v Číně. V Číně je velmi živo, Číňané jsou cholerici. Temperament zdejších lidí je klidnější.

Dají se východní a západní kultury sblížit?

V dnešním multikulturním světě je důležité připustit si i jiné způsoby myšlení. Žádné můj domov, můj hrad a co je za prahem, mě nezajímá. Tím by se člověk zavřel. Přitom cestu k harmonii a ke svobodě můžeme nalézt, pouze když jsme otevření. Já si tu cestu potřebuji projít a myslím, že tím obohacuji sebe i ostatní. Nové způsoby myšlení jsou rozhodně osvobozující, přetrháváme tím pouta, která nás svazují.

Dnes je velký trend zabývat se východní filosofií. Čím to?

Po východní filosofii šáhne většinou ten, kdo hledá harmonii. Svobodu své existence. Východní cesta naučí člověka pracovat se sebou samým, se svým pravým já. Dobrý pocit ze života totiž dostane člověk jen díky sobě, ne díky svému okolí. Problém moderního člověka, ať už v Číně nebo na Západě, je ten, že jen uspokojuje své materiální potřeby. Přitom cítí, že duševně spokojený není, tak hledá něco, co bych nazvala klíčem k duševnímu zdraví.

Duševní zdraví. Mají k němu člověka přivést i vaše semináře? Proč jste je vlastně začala pořádat?

Jako zpěvačka často pořádám koncerty, jenže na koncertech prožívám pouze své emoce. Energie se točí více na jevišti. A to je málo. Semináře jsem zpočátku vedla pod názvem Mystika za hlasem. Mysl, dech a tělo totiž vytváří trojkombinaci. Mysl vede dech a dech vede tělo. Hlasový výkon člověka je poslední věc na celém tvůrčím procesu. Na začátku je mysl. Na mé semináře například chodí lidé, kteří v životě nezpívali, ale intuitivně tuší, že skrz hlas v sobě mohou něco najít.

Jaký je váš nejnovější projekt?

Od září začnu se sérií malých koncertů, které budou založeny na hlasové improvizaci. Bude mě doprovázet jen jeden hudebník s bubny nebo s kytarou. Vždycky to tedy bude hlas a hudební kulisa. Tento koncertní cyklus nazývám hlasová malba. Používat

hlas jako štětec. Malujeme svou energii dechem, ale hlas je jako štětec a mysl je jako dirigent. Je to ohromná zábava.

-peh-

Spaní Feng-yün Song jsem si dala schůzku na konci jejího workshopu. Když jsem přišla, právě radila jednomu studentovi, co dělat, když má zablokovanou čakru (třetí, čtvrtou?). „Vy zde cvičíte i čakry?“ podívala jsem se upřímně. „Ne, my se na začátku každého semináře rozdýcháváme,“ odpověděla paní Song a jako by tím bylo vysvětleno vše, kývla na židli vedle sebe. Během rozhovoru zaznělo často-slovo energie. Energie tato čínská zpěvačka a performerka vyzařovala skutečně hodně. Tolik, že jsem odcházela přesvědčená, že se do nějakého jejího semináře zcela jistě přihlásím. A to nezpívám. Zatím.

Jak dlouho se věnujete hudbě?

Jako sedmiletá holčička jsem začala studovat pekingskou operu a studium trvalo osm let. Chtěla jsem se stát profesionální zpěvačkou a herečkou v čínské opeře. Jako dítě jsem však měla hodně zájmů, hodně jsem četla, psala, studovala jsem cizí jazyky. Bohužel se to podepsalo na mých očích. V tradičním čínském divadelním umění se ale duše se projevuje v očích. Aby nějaké dítě mělo slabší zrak, je nepřipustné. Tak jsem se vzdala dráhy operní zpěvačky. Ale zpěv jsem nikdy neopustila.

A jak jste se dostala do Čech?

V Pekingu jsem začala studovat na univerzitě cizích jazyků. Tam jsem získala stipendium na studium bohemistiky na filosofické fakultě v Praze. V Čechách jsem už přes dvacet let.

Byl to pro vás tenkrát velký kulturní šok?

Byl. Energie je tu naprosto odlišná. Okolní

Divadlo všedního dne

Horor II.

Trubadúr (chlap s kytarou): „Pořád jen na kolena, na kolena, na kolena, na kolena, já, já, jáéé...“

Dvořané (stolní společnost): „Pořád jen na kolena, na kolena, na kolena, na kolena, já, já, jáéé...“

(píseň končí)

Královna (holka s pivem): „Nemáš radši něco na kyčle?“

Trubadúr: „Táhněte do háje, všichni pryč...chtěl jsem jít do ráje...“

Dvořané: „Táhněte do háje, všichni pryč...chtěl jsem jít do ráje...“

V Second Handu.

Pán: Dobrý den. Máte taky něco pro mužského?

Paní prodavačka: Jistě, celou pravou stranu!

(ukazuje na štendry po pravé straně)

Pán: (dlouho zkouší, vybral si světlou košili v plážovém stylu) Ta je pěkná.

Paní prodavačka: Jo jo. Vzdušňáčka!

Pán: A kolik koštuje?

Paní prodavačka: 25 korun. No to je levnější než v Plzni!

Já: ?

Pán: Tak to teda беру!

O tři minuty později.

Vstupuje skupina mladých kreativních divadelníků jdoucích patrně ze semináře.

Ona 1: Ty vole, to jsou haděrky!

Ona 2: Hele, ta halenka tady, ta je hustá! (sahá po obledně barevné neforemné halence, strhává ji z ramínka a přikládá si ji na hrudník)

Ona 1: Úplný barvy života!

Ona 2: Jo, takový nosila moje babička.

Ona 1: Hele a tohle by se hodilo na představení.

Ona 2: Dyť to je divný...a tmavý...

Ona 1: No to je vono! Dyť ta postava je taková divná a do sebe uzavřená!

-kač-

ZuM: Vy jste nějaký vopuštěnej.

PCh: Nikoli. Ležím po obědě na trávníku a čtu si.

RECENZE RECENZE RECENZE

Divadlo Commedia

Poprad

ZELŇAČKA PO SLOVENSKU KOŘENĚNÁ

Falletova Zelňačka je komediální trvalkou svého druhu, která se vynořuje na jevištích profesionálních i amatérských s železnou pravidelností. Její úspěch u diváků je takřka vždy zaručený – totiž pokud najde představitele, kteří v ní objeví tu správnou směs rustikálního komediantství a rollandovského přitakání životního optimismu dobrých lidí, co ještě žijí.

Na Hronově se objevila před časem ve šťastné úpravě Saši Gregara, z níž vycházela i inscenace Divadla Commedia ze slovenského Popradu.

Už první scéna dvou dědků, vracejících se na vratkých bicyklech z pohřbu kamaráda, dala najevo, že je zaděláno na dobrý zážitek: typově dobře odlišené postavy, konverzace nenásilně přecházející v rozehrávání drobných scének, svižný temporytmus, charisma obou protagonistů, k nimž záhy přibyl i třetí, stejně charismatický mimozemšťan.

Proměna zelňačky v kapustnicu se ukázala zásadnější, než by se zdálo, slovenské prostředí této hře sedí lépe než české. Nejde jen o to, že slovenská kapustnica je pojem takřka stejně posvátný jako halušky, ale slovenská dědina s popíjením vína a otevřenější pospolitostí je Falletově francouzské vesnici rozhodně blíží než český vesničan spřádající své politicko-fotbalové úvahy nad půllitrem piva. A půjdeme-li dál, pak i měkká slovenština s rustikálním základem a zpěvnou intonací Zelňačky docela sluší. A co jí svědčí nejvíce, je slovenské herectví, ve své výsostné podobě emotivnější, osobně zaujatější, šťavnatější a barevnější, než jaké bývá k vidění na scénách českých. Stačí si srovnat zážitek z herecky sice expresivního, leč ve výsledku naprosto chladného Escorialu s popradskou Kapustnicí. I když jde o dva velmi rozdílné texty, myslím, že je jasné, o čem je řeč.

Přesto jsem měla s Kapustnicí problém – řekněme dramaturgický. Úprava Vlada Benka šla ještě dál za verzi Saši Gregara a nepočínala si při škrtání a připisování zrovna moc důsledně. Když už z textu zmizela Francka jako postava, pak je celkem zbytečné rozehrávat motiv její nevěry jen proto, aby se mohli oba dědci pohádat. V textu je také zjevně ponechán prostor pro improvizaci nářky a vstupy, z nichž zdaleka ne všechny jsou vtipné a některé působí účelově a povrchně implantovaným dojmem (ostatně největší potlesk sklídila replika mimozemšťana o vládě na Oxu). A jistý problém mám i s vyzněním příběhu. Zatímco v původním textu končí hra, pokud si dobře vzpomínám, rollandovsky smířlivým přitakáním stárí, v tomto případě se oba staříci celkem rychle rozhodnou přesídlit na jinou planetu za cenu dalších 230 let života bez domova důchodců, přestože minimálně jeden z nich už dobře ví, že tam mnoho radosti taky nepoberou. A jejich radostné volání, nechť si tady zůstaneme se svými hypermarkety, supermarkety atd. je až příliš učebnicově proklamativní. Všechno si rychle sbalí, nasednou na kola a odjíždějí. Létajícímu talíři či smrti vstříc? Bůh ví. Obraz šlapajících parťáků je hezky zaklenutý rámeček představení, ale pro mě zůstal jen tím hezkým obrazem nesměřujícím k čitelnému vyústění příběhu.

Radmila Hrdinová

diváci

Bylo to opravdu roztomilé, moc se mi to líbilo, opravdu krásné, ani jsem to nečekal.

Na konci byl moment, kdy jsem i já skoro ukápla slzu, ale zatlačila jsem ji. Neuvěřitelná lidskost a nasazení.

Moc se mi líbil civilní herecký projev, hlavně Claude.

Herecký nasazení, jejich síla, humor, přenesli na diváky energii, paráda.

Já jsem viděl film, televizní inscenaci i divadelní představení, ale tahle verze je nejlepší.

Hrozně se mi to líbilo, protože je to jiné než co jsem viděl.

Super. Paráda.

Moc jsme se bavili, byli úžasní, fakt úžasní.

Bylo to hezký, sice asi půlce jsem nerozuměla, ale líbilo se mi to.

Za posledních deset let nejlepší představení. Na výsost spokojení.

Prostě pěkný. Dcera tomu moc nerozuměla, dneska ta slovenština je pro děvka cizí, prostě ji neuměj.

Strázně se mi to líbilo, já jsem se prosmála od začátku do konce, pro mě to bylo nejkvalitnější představení. A teď jdu na zelňačku, protože jsem na ni dostala chuť.

Moc moc moc úžasné. Mělo to úplně všechno. Herecké výkony, děj, humor, já jsem úplně nadšená.

Bylo to velmi dobře zahrané.

Dobré nápady, hezké herecké výkony, sympatičití herci, žádná výtky.

Hrozně, velice se mi to líbilo, byla to taková chvála divadla. A hlavně ta slovenština krásná, tu si člověk rád poslechne. Moc se líbilo.

RENÉ FALLET, ALEXANDR GREGAR, VLADO BENKO

Kapustnica

tvůrci

Vlado Benko

Ta zelňačka na jevišti byla pravá?

No jistě, to já ji vždycky navařím. Pojd'te, dám vám ochutnat. (Jsem vedena na jeviště, kde je mi umožněno ochutnat z hrnce. Stejně jako Ufónikovi. Je v ní radost.) Dobrá, co? Tu vařím já. Mám ji do zásoby, abych se s ní nemusel dělat, kdykoliv to hrajeme. K divákovi musí dojít vůně.

Proto jste si vybrali zrovna hru Kapustnica?

Hru zdramatizoval známý český režisér Saša Gregar, známe se s ním už dlouho, tak nám ji nabídl. Hra má několik verzí. Tuto verzi nám nabídl asi před čtyřmi lety. Já jsem ji přeložil a upravil. Bylo tam původně pět postav, ještě Francka, manželka Clauda. Ale náš soubor je ryze mužský, tak jsme Francku vyškrtli. Proto je možná představení přitažlivější, každý si ji aspoň může představit po svém.

Hronovské publikum vás dnes přijalo velmi vřele.

Máme z toho velkou radost, měli jsme plný sál a lidé odcházejí nadšení. Víc si nemůžeme přát. Akorát novináři někdy nebývají spokojení. (Podezřívavě se na mě zadívá. I po mém ujištění, že se mi představení velmi líbilo, se stále dívá podezřívavě.)

Hronovské publikum vás sice dobře zná, ale přesto, mohli byste krátce představit soubor?

Tak tedy, jak říkám pokaždé, náš soubor jsme založili v roce 1968, já jsem dnes jediný zakládající člen. Od roku 1972 jsem režíroval téměř všechny inscenace, bylo jich kolem šedesáti. Momentálně máme velmi plodné období. Během posledních deseti let jsme s úspěšnými inscenacemi dostali i do světa. Byli jsme například v Portugalsku, v Tunisu, v Kanadě, navštívili jsme dokonce i divadelní festival v Monaku.

-PeH-

ODSOUZENÍ K ÚSPĚCHU

Na počátku byl román francouzského spisovatele René Falleta, pak následovala dramati-zace Alexandera Gregara a posléze přišel překlad a úprava Vlada Benka. Přes složitost cesty literární předlohy inscenace Kapustnice popradského souboru Commedia její základ zůstává stejný. Situace setkání dvou francouzských starých venkovanů s mimozemšťanem je vynikající příležitostí k tomu rozehrát komedii. Není třeba zapírat, že na dobře vystavěných a chcete-li chytře vymyšlených epizodách, které tuto základní situaci rozvíjejí a realizují, stojí podoba textu a jeho divadelní kvalita především. Nad tím se pak tyčí jakási ‚kritická‘ nadstavba naší technické a především konzumní civilizace a výpověď o prostých radostech života. Nemyslím si, že v tom je jádro příběhu a jeho scénování. To je vskutku v tom, čím jsem začal: v těch všech epizodách, které těží soustředěně a systematicky ze šancí pro komediálnost. Kdybych se nebál kolegy Petra Christova, tak bych dokonce řekl, že je to ‚dobře udělaná hra‘ svého druhu. Když tohle dostanou do ruky dobří herci – a o to jde, protože na tomto textu se nedá složitě a bohatě budovat režijně scénický tvar – a všechny ty komediální příležitosti uchopí a uskuteční, jsou právě už díky předloze odsouzeni k úspěchu u diváků. Zvláště dokážou-li dodat slovům jistou svým hereckým projevem i zjevem živočišnou zemitost, jež konfrontována se životem mimozemšťanů jaksi stvrdí to, že znamenitá kapustnica-zelňačka může být zdrojem radosti. Popradští mají trochu drsné, trochu tvrdé představitele obou pozemšťanů, kteří s gusem a přitom přesností realizují vše, co text vyžaduje; včetně kontrastu naivního a skoro bezbranného Ufónika, pro něhož navíc vymysleli a chytro a jeviště působivou masku zvláštního trpaslíka.

Za těchto okolností byli skutečně odsouzeni k úspěchu. Potlesk na odpoledním představení v Jiráskově divadle tenhle ortel vynesl.

Jan Císař

RECENZE

LDO ZUŠ

Strakonice

diváci

Jsem malinko rozpačitý, protože jsem čekal od dětského představení vyšší kvalitu.

Slepice byly skvělé, to se mi líbilo.

Byli takový pravdivý, hrají.

Slepice se mi líbily moc, opravdu.

Výkon byl kolektivní a nikoho nemůžu vypíchnout. Jo, dobrý, pohyb zvládnutý, fajn.

Perfektní. Líbilo.

Jsou na docela dobrý cestě, ale rostou jako dříví v lese.

Anekdota o fámě byla pěkná, ale vadilo mi, že jsem kvůli špatné kvalitě jejich hlasové techniky slyšela pouze polovinu.

Ta děcka se dokázala smát a odvázat.

Jo, v pohodě.

No, je to takový lepší dramaťák. Ale nemám s tím problém, byli přirození a to je důležité.

SLEPIČÍ ÚLET A POEZIE PEDAGOGIKY

Spíše než o inscenaci se dá mluvit o krátké scénické anekdotě. Daný tvar je však především příkladem dobré dramatické pedagogiky. Šťastně zvolená literární předloha umožňuje všem na základě rozvíjení prostického příběhu šíření drbů ve skupině slepic uplatňovat své individuální dispozice a zároveň se průběžně podílet na vytváření scénického celku. Tvůrci se přitom neuchylují k popisným hereckým prostředkům, nepomáhají si vnějškovými berličkami, ale vycházejí ze spontánního tělesného rozehraní impulsů, které daná situace nabízí. Činí tak s nadhledem, hravostí, humorem i s odpovídající dávkou představivosti a kreativity. Objevují zárodky bezprostředního hereckého jednání, partnerské souhry i metaforických přesahů při charakterizaci postav a vytváření mizanscén. Je to šťastné otevření cesty k poznávání dramatické dimenze a podstaty divadelnosti.

Jakub Korčák

RECENZE

Jiřina Lhotská podle H.CH. Andersena

Je to naprosto jisté

JE TO NAPROSTO JISTÉ

Kdysi říkával jeden lektor, kterého jsem si moc vážil, když šel na další představení festivalu: „Hlavně aby hráli rychle“ – myslím, že nemusím jeho výrok vykládat. Já si na tuto větu vzpomínám při některých představeních, zvláště pak v druhých půlkách různých divadelních přehlídek, tedy i v těchto dnech na Hronově. Včera tuto touhu po rychlosti-krátkosti navýsost naplnil soubor LDO ZUŠ Strakonice s inscenací „Je to naprosto jisté“ podle H.Ch. Andersena – představení trvalo snad ani ne 15 minut, ale já nebyl rád, že hráli rychle, býval bych si přál, aby hráli dál, neboť mé srdce pedagoga plesalo nad kreativní práci sedmi děvčat a dvou hochů pod vedením Jiřiny Lhotské, kteří s lehkostí předvedli, jak se dá během pár minut se sedmi židlemi na jinak prázdné scéně sdělit hodně. Namísto recenze jen dlouho tleskám a gratuluju.

Václav Špirit

tvůrci
Markéta Kastnerová a Zuzka Roubová

Jak dlouho a jakým způsobem inscenace vznikala?

Text přinesla paní učitelka a nám se dost líbil, tak jsme na něm začali dělat. Děláme ho vlastně přibližně rok a půl. Nejdřív jsme s první podobou jeli do Bechyně. Předtím to nebylo tak přesné a byly tam i nějaké nepřesnosti.

Jak si užíváte role slepic?

Jo dobrý. Rády blbneme, takže nám ty postavy docela sedly. Nebyl nikdo, kdo by to hrát nechtěl.

Jsou tam nějaké vaše vlastní nápady?

To jo, když nás něco napadlo, tak jsme to řekli paní učitelce a ta s tím buď souhlasila a dala to tam, nebo ne.

Ve srovnání s tím, co už jste dělali za inscenaci, patří tato mezi oblíbené?

Zuzka: Tahle inscenace je moje neoblíbenější.

Eva K.

DS Trdla při O. S. Thalia Vyškov

POKŘIVENÁ POHÁDKA NEBO STUDENTSKÁ RECESE?

Byla to jen souhra okolností, která způsobila, že se vyškovské Kuře Čtvrťka dostala do jednoho bloku se strakonickým představením Je to naprosto jisté. Bohužel právě v tomto kontextu zvlášť zřetelně vynikly slabiny vyškovské inscenace. Spontánně působící hru vystřídalá jistá míra křečovitosti, místo přirozeného jednání jdoucího po smyslu výpovědi jsme byli často svědky herecké neobratnosti a deklamace, čistotu a úspornost, která u strakonických otvírala prostor pro fantazii, nahradila doslovnost a popisnost. A popisnost zůstala popisností i přes vysokou míru nadsázky, o níž soubor usiloval. Na můj vkus nepřiměřený „tlak na humor“ navíc spíš celou hru zatěžkával a příliš nepomohl k pochopení, o čem se vlastně přesně hraje.

Nevybavím si text španělské pohádky, na jejíž motivy inscenace vznikla, i když jsem se setkal s obdobami příběhu z dalších zemí (např. s francouzskou pohádkou O Půlpánovi ve zpracování Henriho Pourratta). Hráči nás každopádně hned v úvodním vypravěčském partu seznamují s nebohým polovičním kuřetem. Důvod jeho znetvoření neznáme, podle všeho se jedná o vrozený handicap. Nejsme ani svědky žádného odstrkování či šikany, Čtvrťka se jen vinou svého postižení nemůže zúčastnit některých aktivit (zmínka o tom, že si s ním nikdo nechce hrát, zazní později jen v písničce). Rodina se k němu podle všeho naopak chová vlídně a laskavě, kuře se ovšem doma stejně necítí dobře a rozhodne se vydat do světa. „Do světa“ se ale vlastně nevydá, místo toho vyrazí do města na karneval. Následuje jakási obdoba iniciační cesty, kuře se setkává se třemi

živly, ale ve své zkoušce neuspěje pro svou neochotu, sobectví a nesnášenlivost. Špatný konec je neodvratný, když padne Čtvrťka do spárů kuchařů – nikomu nepomohl, jemu proto také nikdo nepomůže.

Netrvám na tom, aby pohádky končily vždycky dobře a aby vyprávěly o vítězství dobra nad zlem, tak to ve skutečnosti ve všech pohádkách není. Přesto mě přivádí do rozpaků příběh, který vypráví v zásadě o tom, jak tělesné postižení vyvolalo zároveň nezvratnou morální deformaci charakteru. Nedozvím se přitom, jaký je postoj souboru k tomuto neobvyklému tématu, vnímám jen nadsázku a snahu pobavit publikum, nerozumím ale tomu, co je na tom všem tak legrační. Nedozvím se ani, jaký význam má v příběhu pocestný jménem Pipin Zoban, kdo je Bill a proč nám to celé vypráví, jaký smysl mají z hlediska tématu společná modlitba před jídlem, fetování otráveného obilí a zjevení pařátu, záliba kuřete a potoku ve slovních hříčkách atd. atd. Z dramaturgického hlediska tak na mě působí text inscenace tak trochu jako nesourodý shluk naschválů. Nejprjemnější stránkou představení byl tak pro mě jeho hudební plán, živý klavírní doprovod, který přehledně členil a rytmizoval vyprávění příběhu.

Stále přemýšlím a říkám si, že bych možná v jiném divadelním kontextu, nejspíš přímo v domácím prostředí souboru, přijal inscenaci jako milou ukázkou studentské recese. V rámci divadelního festivalu se s ní ale trápím, a vzhledem k postupu z Popelky Rakovník mi navíc pořád nejde do hlavy, co si z představení mají odnést děti.

Jakub Hulák

diváci

Já jsem pojal zvláštní nenávisť ke kuchařům.

Jsem z toho trochu rozpačitý.

Čtvrťka byl fajn. Asi je to pro děti.

Na to jak jsou starý, tak je to blbý.

Kuře je krutě postmoderní pohádka bez happy endu.
(Postmoderna neexistuje. Pozn.red.)

Ty slečny byly studené.

No nevím, chtělo se jim to hrát?

Ten scénář je tak naivní a pitomoučkej, provedení nevalné.

Kdybych vzal tady na náměstí 10 dětí, tak vám to zítra předvedem v lepší kvalitě než co jsem viděl.

Ale jo, líbilo se mi to.

Já tam vidím špatnou režijní práci, nebyla to chyba těch dívek, ty by přece měly na víc.

OLGA PITELOVÁ A IVANA ŠMELOVÁ

Kuře Čtvrťka

tvůrci

Olga Pitelová a Ivana Šmelová

Jak jste se dostaly k námětu španělské pohádky? Nebo to přišlo od holek?

Před dvěma lety jsme hledaly něco pro osm ženských, a to není nic jednoduchého. Přišlo to od nás, objevila jsem knihu těchhle drsných španělských pohádek.

Jak je váš ansámbl starý a jak dlouho už s nimi pracujete?

Je jim mezi 18 a 21 lety a s většinou z nich už pracujeme od malička, v dramatické školičce. Hrajete také pohádky s dobrým koncem? Toto složení souboru zatím ne. Hrály už Lakomou Barku. Ale ve Vyškově hrajeme samozřejmě pro děti pohádky s dobrým koncem.

Je určeno Kuře Čtvrťka spíše pro děti nebo pro dospělé?

Pro obojí publikum. Není to primárně určené pro děti, ale překvapivě na to chodí a „zvládají“ to. I dětská porota v Rakovníku pochopila tu naši základní myšlenku – když já nikomu nepomůžu, tak se mi pak může stát to, že ani mě nikdo nepomůže, vykašlou se na mě. Víceméně to pochopily. A všechny se shodly na tom, že to kuře si takovou odplatu zaslouží. Ale hráli jsme to i v Domově důchodců.

A co na to důchodci?

Ti, co to viděli, už se nedostanou do divadla...myslím, že se jim to líbilo. Je to takové barevné...a oni by už asi žádné těžší kusy nezvládli. Co texty písní, hudba a taneční složky? Na jevišti to není úplná improvizace, když jsme to zkoušely, holky měly samozřejmě možnost si něco vymyslet, a pak jsme to zábavnou formou dávaly dohromady. Přemysl Ševčík, osvětlovač: K tomu představení jsem přišel, když už bylo v hotové formě. A bylo to bezva, vymyslet pro to vhodná světla, byla taková „malina“, a dost mě to bavilo.

Jaký plánujete další inscenační krok pro tuto skupinu děvčat?

Není to nic jednoduchého. Zatím přemýšlíme. Ale v září naběhneme a začneme něco zkoušet.

-kač-

JAK ŠLO KUŘE NA VANDR

To bylo tak. Byla jednou jedna půlka kuřete a ta byla moc protivná, takže si s ní nikdo nechtěl hrát. Jednou slyšela v televizi, že v hlavním městě bude karneval a rozhodla se vydat na vandr. Maminka slepice ji nabádala, aby byla slušná a pomáhala slabším a potřebným, jenže kuřecí půlka na ni nedala, a protože zadarmo ani kuře nehrabe, odmítla pomoci jak vysychajícímu potůčku, dohasínajícímu ohni, tak i unavenému větru. Když se následně sama dostala do úzkých, byla po zásluze potrestána.

A nebo jinak. Bylo jednou jedno nebohé kuře-mrzáček a kvůli jeho handicapu si s ním nechtěl hrát žádný z jeho sourozenců. Kuře bylo nešťastné a postupně zatrpkl a rozhodlo se hledat štěstí ve světě. Po cestě potkávalo různé živly, které ho žádaly o pomocnou ruku, ale protože kuře bylo naučené starat se jen samo o sebe, jejich prosby nevyslyšelo. Nakonec bylo spařeno, oškubáno a spáleno a na vysoké věži zřejmě trpí na věky věků.

A nebo ještě jinak. Říká se, že větrná korouhvička ze špičky vysoké věže, která je užitečná celému okolí, byla kdysi dávno malým znetvořeným kuřetem, které mělo prázdný a bezútěšný život a přestože se mu

to mohlo zdát zprvu kruté, možná po té nepěkné kulinářské události došlo ve svém posmrtném životě naplnění.

Poslední možnost je sice poněkud za vlasy přitažená, ale jinak nevím. Mám kuře, se kterým se život teda zrovna nemazlí, když už i jeho rodiče mají v sobě tolik cynismu, že ubohé půlce kuřete dají jméno Čtvrťka, litovat a nebo si říkat „dobře mu tak“?

Inscenace DS Trdla mi svým provedením jednoznačnou odpověď neposkytla. Inscenace se na jednu stranu tváří jako přímočará pohádková moralita, na stranu druhou dává soubor nejen svým výrazně demonstračním, skoro brechtovským herectvím, či režijním pohráváním si s nejrůznějšími klišé (např. špatných muzikálových choreografií), najevo, že má od příběhu velký odstup a s danou látkou si možná jen tak nezávazně pohrává. Nevím. A tak mi nakonec z inscenace zbývá jen těch několik povedených situačních (Vypravěč: „A kuře žádá nějaký kostým.“ Kuře: „Žádám kostým.“) či slovních („dělal jsem čoromoro a teď tu ležím halabala“) vtípů.

Jitka Šotkovská

RECENZE

Tate lyumni

Praha

diváci

No já jsem úplně nadšená, absolutně, až jsem se trochu bála.

Já jsem si to užil, bál jsem se, což bylo dobré, nechal jsem se zaujmout tou hrou.

Čekala jsem, že to bude akčnější, když už měli tak skvěle vymakané ty loutky, ale jinak z toho pocit mám dobrý, i když nevím, jestli to skončilo tím happy-endem nebo je opravdu zavraždila. Mohlo to být hororovější.

Dobrá to bylo. Kočky byly dobré. Ruky jsem se lekla, jak je chtěla sežrat, tak to jsem si málem cvrkla.

Já nebudu v noci spát, fakt.

Já to vidím podruhé a bylo to kouzelné. Teď byl větší potlesk, ale předtím se zase diváci víc smáli.

Líbilo moc, bomba. Ta ruka byla výborná.

Dobrá to bylo. Skutečně jsem se bál.

Technicky to bylo krásný představení, úžasná atmosféra. Za rok se mi vybaví písnička Kumbálek kumbálek, a cikánka.

Já jsem se opravdu bál, už ten barák jak byl skloněnej, a když se objevila ta ruka, tak to ve mně až hrklo.

Vynikající loutkové provedení. Já jsem kromě Čmukařů dneska nikdy loutky neviděl. Moc se mi to líbilo. Já budu ve Zpravodaji? (Vítánek 18 let)

DVANÁCTÁ HODINA ODBILA... LAMPÁ ZHASLA!

Vystříhané, možná papírové figurky držící se za ruce se točí na kruhu, připomínajícím dětský kinematograf. Jsou umístěny v pozadí scény a osvětlené reflektorem se promítají na kruhovou projekční plochu. Magický kruh točícího se kinematografu se odráží v magickém kruhu měsíce. Postavičky v mihotavém světle jsou hravé a děsivé zároveň. Dětský horor byl odstartován říkankou – mantrou o Krvavém koleně. První hodina odbila a lampa ještě svítila. Dvoupatrový domeček se sklepem a půdou se otvírá a zavírá, okýnka se rozsvěcují a zhasínají, kočka na střeše mňouká. K ránu přijíždí stěhovací vůz, bedny a nábytek je vnesen dovnitř a rakvičky ven. Manželský pár se těší na první vlastní nový byt po babičce. Jen co se nastěhují, pociťuje nevěsta vnitřní neklid. V bytě objeví babiččiny tajný deníček, ve kterém je kromě záznamů banálních nákupů i několik znepokojujících informací. Během četby se nevěstě oživí vzpomínka na první setkání se svým nynějším manželem. A hráli si na... Babička dále zmiňuje tajemný kumbálek, do kterého je nutno se uchýlit, když chceme přežít. Kromě strachu je tam třeba mít v ruce i to, co milujeme nejvíce. Měli bychom ocenit scénografickou zručnost při tvorbě a realizaci objektu – domu, který se otevírá, vyklápí, svítí, má množství oken, dveří, schodů, nábytku. Výtvarně je ukotven

v šedesátých letech, když dětský kontakt se světem zprostředkovávala obrázková encyklopedie s civilistickými ilustracemi M. Nolla. Mírně šišatá, trochu kubizující architektura činžáčku, ze zrcadlí v zařízení i výrazu loutek. Všechno je to vlastně harmonické. Pod touto mile naivizující šablonou se skrývá sugestivní strach. Domeček a situace žijí vlastním životem. Divák se začíná těšit na budoucí horor, na odhalení čehosi tajemného. Potěší cikánská maringotka s kouřící vědmou a kočičí intermezzo. Je to tu zase. První hodina odbila a...

Košatá a zalidněná expozice mnoho slibuje, ale inscenátorům dochází fabulační fantazie, a tak se rozhodnou zakončit příběh v duchu sladce sentimentálního odchodu manželské dvojice ruku v ruce do ostrého světla na konci tunelu. Ruka, která nás měla vyděsit, leží klidně ve sklepe a my stále nevíme, kde a co je onen avizovaný kumbálek.

Nelze přehlédnout řemeslnou obratnost a výtvarnou citlivost, technologickou poučenost, důslednost dodržení výtvarného kódu ve všech detailech. Škoda, že soubor není animátorsky a herecky natolik zdatný, aby ovládl tuto komplikovanou dekoraci a vytěžil z ní maximum. Je mi to líto, protože jsem se chtěl více bát a celý úvod mi to naznačoval. Bohužel zůstalo jen u toho.

Ján Zavarský

RECENZE

Kolektiv souboru

Krvavé koleno

KUUUMBÁÁLEK, KUMBÁÁLEK, KUMBÁÁÁLÉÉK...

Loutkové představení dost často bývá na Jiráskově Hronově osvěžujícím elementem po několika dnech sledování převážně činoherního usilování (místy i pachtění).

Většinou nezpracovává žádná hluboká filozofická témata, netřeba při něm klíčovat složité psychologické pohnutky – ale nabízí nadsázku a zkratku.

Přesně toto nám poskytl soubor Tate lyumi Praha se svou inscenací Krvavé koleno, která je komediálně hororovou hříčkou o tom, že každý si můžeme najít svůj kumbálek, do něž se lze ukrýt v těžkých chvílích, ale někteří z nás ho objeví až tehdy, když jim opravdu začne být ouvej.

Milý a originální příběh byl prezentován klasickými loutkářskými prostředky, za použití propracované a promyšlené scénografie, která dokázala patřičně okouzlovat a překvapovat, jak se na správnou loutkářskou scénografii sluší a patří.

Kromě už zmiňovaných deviz loutkového divadla je právě v souvislosti s touto insce-

nací dobré poukázat ještě na jednu – a tou je schopnost na jevišti realizovat „filmové“ střihy – obratem ruky z prostoru do prostoru, ze situace do situace. Takovýto střih může velmi napomoci temporytmu, jenž je nezbytný pro vytváření napětí, které je u hororového žánru potřebné dvojnásob.

A bohužel, právě provedení těchto střihů bylo slabinou včerejšího odpoledního představení. Zdály se být rozpačité, neostře a dlouhé. Škoda. Díky tomu děj nedosahoval napětí, jakého podle mého mínění dosahovat mohl a díky tomu se také nepodařilo příběh vygradovat do skutečně jasných pointy. Děj spíše přestal nežli skončil.

Nicméně i přes tuto vadu na kráse jsem odcházela z představení s pocitem velmi příjemně stráveného času – a s pseudocikánským popěvkem: „...kumbálek, kumbálek...“ na rtu.

Kateřina Baranowska

tvůrci

Vladimír Veselý, přizvukuje Pavel Rychta

Jaký je vztah Kondora k Sokolovi, Skautovi a jiným subjektům?

Jsou to ptáci, žejo. Jinak ale fungujeme na podobné bázi. Máme všechny generace, stejné cíle a zájmy.

Takže vlastně i Vaše inscenace byla zprvu určena pro vaše soukmenovce?

Ano. Pro naši skupinu a divadelní příznivce z jejich řad pořádáme malý divadelní festival, jednou za dva roky v Praze. Díky němu jsme i my sami začali hrát divadlo. A míříme s ním dále hlavně na přehlídky.

Jak vznikla inscenace o Krvavém kolenu?

Nazkoušení inscenace trvalo asi rok, a byla to dost tuhá práce, protože divadlo není to jediné, co děláme. Už jsme hráli různé žánry z různými typy loutek. Když jsme připravovali Krvavé koleno, byli jsme na pochybách – udělat horor s loutkami nám přišlo jako blbost a že takovou ambici mít nemůžeme, že to nebude dosti strašidelné, protože loutka sama o sobě bývá komická. Ale potom jsme byli překvapeni jejím strašidelným účinkem.

Jak reagují na Vaší hru děti? Nebojí se příliš?

Kupodivu ani ne. Spíš jsou zklamaná, že jde Krvavý koleno zabít.

Hráli jste všichni v dětství krvavé koleno?

A báli jste se přitom?

Ano, všichni jsme si to prožili jako děti a bavilo nás se bát. Báli jsme se krásně a docela nás překvapilo, že když hrajeme tenhle náš kus, publikum (i dospělí) se taky krásně bojí.

Já taky.

No jo, je to mystická hra.

Ztratí vždycky Bětka na konci představení nohu?

Vždycky ne, to byl speciální úterní masakr. Ale možná to zařadíme a příště ji tam necháme.

...vchází blondatá krasavice ze Slovinska, sklání se k Pavlovi a povídá: „It was so great! Thank you!“ - „Did you understand?“ ptá se Pavel. „Yes, pretty well!“ odpovídá krasavice a odplouvá ze Sokolovny.

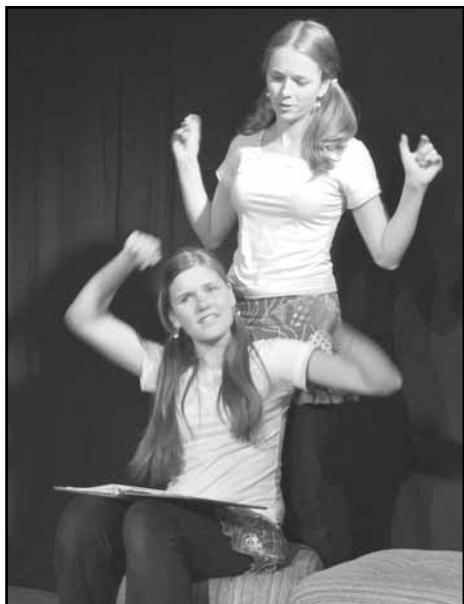
O čem bude další hra? Máte další nápady?

Spoustu. Jen nevíme, co z nich vybrat. Teď snad budeme hrát ještě chvíli Krvavé koleno, dosud se dopracovalo výhradně jen na přehlídky a festivaly. Svoji scénu zatím bohužel nemáme, ale budeme hrát od října v pražském klubu Mlejn, alespoň jednu neděli v měsíci. Tak se přijďte podívat.

-kač-

DDS HOP – HOP ZUŠ Ostrov

HOLČIČÍ DIVADLO

Ruby a Garnet? souboru HOP-HOP ZUŠ Ostrov je útvar, který jsem si pro sebe nazvala „holčičí divadlo“. Dovedu si představit, co obě děvčata na knížce Jacqueline Wilsonové okouzilo, že si ji přinesly na hodinu přednesu s tím, že by z ní rády měly dialog. Jenže dialog a celek představení jsou dvě různé věci a obávám se, že kniha Dvojčata v průšvihů asi na to druhé až tak nemá. Jistě, umožňuje vytvořit situace, v nichž se dvojčata mohou předvést ve své podobnosti i odlišnosti (promiňte mé operácké posedlosti, ale jako by z oka vypadly Taťáně a Olze z Evžena Oněgina), mohou se vzájemně poškorpit a smířit, házet po sobě polštáři i slovy, ale to je asi tak všechno, co se s tím dá dělat, jak by řekl Jára Cimrman. Navíc text dává daleko

větší příležitost k projevu představitelce temperamentní Ruby, zatímco Garnet nejčastěji postává nebo posedává s tužkou v ruce. A tam, kde by to mohlo začít být zajímavé, tj. ve chvíli, kdy se dvojčata musí vydat po vlastní cestě, hra překvapivě končí.

Eliška Rojíková a Věra Tomanová předvedly velmi solidní etudu na téma Těžký život dvojčat, přičemž scénka jejich narození i smrt maminky hraná dvěma polštáři byla tak trochu z jiné hodiny a pro vlastní příběh vlastně nepodstatná. Občas jim vázl rytmus, občas to bylo trochu nejisté, ale v zásadě příjemné nahlédnutí do hodiny dramatické výchovy. Ke skutečnému představení si budou muset najít lepší předlohu.

Radmila Hrdinová

diváci

Bylo to takový dramaťákový, v tom nejlepším slova smyslu. Dvě talentované holky, jediný problém jsem měl s textem, kterej byl podle mne moc doslovný. Ale jinak dobrý.

Já jsem u toho plakala, protože mi to připomnělo jednoho kamaráda. Byla jsem dojatá, že si aspoň ke konci k sobě našly tu lepší cestu, že každá bude žít svůj život, ale že se budou mít rádi.

Co k tomu říct. Já si myslím, že to bylo velice slušně udělané divadlo a já bych neřikal dětský, protože to jsou už mladé dámy, starší než děti, bylo to velice zajímavé. Ne že by to byla legrace aby se člověk potřhal, ale jako zamyšlení nad životem dvou dívek to bylo zajímavé.

Mně se líbilo jejich nasazení, to bylo dobré, byly uvěřitelné, bylo vidět že je to téma které si samy našly a že je to zajímavé.

Líbilo se mi to nasazení. Bylo to velice hezké.

Byl to hlavně takový příběh, něžný a milý a jako ze života.

Mně se to teda líbilo, holky byly dobré, scéna jednoduchá, muzika moje zamilovaná.

Paní ředitelka je šikovná.

Líbilo se mi to, scéna, kostýmy, hudba, režie, herectví – všechno je adekvátní k těm děvčatům.

Líbilo se mi to, vůbec nevím, co bych jim měla vytknout, a ani to nehledám..

Já jsem tedy neplakala, ale udržely mou pozornost, bylo to uvěřitelné.

RECEENZE

Irena Konývková podle knihy J. Wilsonové Ruby a Garnet?

tvůrci

Eliška Rojíková a Věrka Tomanová

Vy jste tvořila celý scénář z knihy Dvojčata v průsvihu Jacqueline Wilsonové. S čím jste se musela vypořádat, co tato práce všechno obnášela?

Irena Konývková: Ta kniha je opravdu hodně komplikovaná. Je tam spousta dospělých osob, příběh je daleko rozsáhlejší, je tam dalších x motivů a sama musím přiznat, že mně ta kniha nepříjde až tak dobrá. Je to plytký příběh. Navzdory tomu téma, které jsme si z toho vzali, o sourozencích, kteří jsou na sobě závislí, jsem se snažila z té knihy vyndat a některé věci předělat. Ale také holky vytvářely a dotvářely bodové části. Musím přiznat, že se mi do toho ani moc nechtělo. Vytáhnout z té knihy jen to o sestrách mi přišlo dost složité. Hrajeme to tady i v angličtině a stalo se nám, že davy odcházely a brečely. Je to takové představení pro holky, ale říkám si, proč by takové představení nemohlo být. Já pořád dělám s klukama a to je samé juchuchů ejuhuchů a to se samozřejmě vždycky líbí. Tak jsme to zkusily.

Holky, proč jste si vybraly tuto knížku, co vás na ní tak zaujalo, že jste z ní chtěly dělat dialog?

Věra Tomanová (Garnet): My jsme hlavně chtěly dělat dialog o dvou holkách, tak jsme procházely knihovnu a hledaly jsme. Našly jsme pár knížek, ale takhle nám přišla nejzajímavější. Eliška to ještě před tím četla a líbilo se jí to, tak mi to doporučila.

Takže jste hledaly spolu?

Eliška Rojíková (Ruby): Jo, byly jsme v té knihovně spolu a já jsem si vzpomněla na tuto knížku, kterou jsem před x lety četla.

Co máte společného s hlavními postavami?

Eliška Rojíková (Ruby): Někde bych vyloženě společného, ale každá ta postava je nám něčím sympatická tím, že se nám dobře hraje. Mně sedí Ruby a Věrce Garnet.

Vztah, který na jevišti rozehráváte, je velice hluboký, prohloubil se nějak při zkoušení vztah mezi vámi dvěma?

Věrka Tomanová (Garnet): Já si myslím, že nějak určitě, sice přesně nevím jak, ale prohloubil.

Eliška Rojíková (Ruby): Taky si myslím, že se posunul dál. Sice se známe už dlouho, ale myslím si, že to naše společné zkoušení nám jenom přilepšilo.

Eva K.

RUBÍNKA A GRANÁTKA

Už při hovoru o Salingerově Kdo chytá v žitě jsme s povzdechem museli konstatovat, že najít pro dospívající děti text, který by odpovídal jejich životní situaci a měl literární kvality a byl v zásadě současný, není žádná samozřejmost a nemusí – ani nemůže – se to podařit každý rok. Ale učitelé základních uměleckých škol musejí s žáky na něčem pracovat stále. Sáhnout po textu průměrného čtení pro dívky pak není nedostatek sečtělosti nebo literárního vkusu, může to být i experiment.

Příběh o dvojčatech Ruby a Garnet je prvoplánový a celkem si umíme představit, jak to bude probíhat. Dívky se na něm mohou naučit herecky zpracovat situaci dominance a submise (nadřazenosti a ušlápnutosti),

vzájemné žárlivosti, spojenectví i neporozumění. Trochu jsem nepochopila, proč jim k tomu musela umřít maminka – do situací, jaké jsme viděli, by se dostaly, i kdyby jim zůstali oba rodiče. A postrádala jsem lépe rozvedenou situaci, kdy si obě uvědomí, že jsou si nejbližšími bytostmi (tam už nepřítomnost matky něco znamená). To, že si to na konci vyřídí dopisem, je nejen nedramatické, ale i nedivadelní: nemohly by si to říci o vánočních prázdninách? A třeba by byly překvapené, kdyby jim ty ohavné čalouněné kusy nábytku mezitím babička, která umí šít, potáhla nějakou hezčí látkou.

Alena Zemančíková

kurátorské
režie**KPR**

lektor: Milan Schejbal

Koukej si sednout!

Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí. Pokud vás ale trápí těžké porodní bolesti při zrodu vaší inscenace, nebylo by marné mít kousek Schejbala a Fixové v pilulce.

Jednoduchá situace z Brechtovy Maloměstské svatby: Ženich se chce pochlubit vlastnoručně vyrobenou skříní, ta však nejde otevřít. Konec.

Kolik času zabere tahle scéna v konečné podobě – minutu? Jsem tu 1,5 hodiny a stále probíhají pokusy o její ztvárnění. A to, už jak jsem vyrozuměla, mají frekventanti za sebou spoustu práce. Teď se na půdorysu tohoto minipříběhu pro 4 osoby učí budoucí režiséři zvládat emoce postav a způsob jejich vyjádření. Co se stane, když Žena vstane teď a ne až za chvíli, co Nevěstu vyprovokuje k pohledu na Ženicha a co se tím změní, komu je určena tahle replika a proč. Největší úspěch má věta „Koukej si sednout“. O ztvárnění téže epizody se pokouší další skupina. Mírná obměna charakterů, posun důrazů, objevuje se nečekaný erotický podtext... Najednou se ze stejného textu vyloupil jiný výklad situace a díváme se na úplně jinou hru. Fascinuje mě to.

Milan Schejbal a Kateřina Fixová vedou tuto třídu KOPRu druhým rokem. Čeká je ještě tříletá práce, než v roce 2012 skupina předvede své absolventské představení, tak jako jsme mohli vidět vloni inscenaci Zelený papoušek. Od obou lektorů jsem cítila stoprocentní nasazení. Bohužel už tak na mě nepůsobili seminaristé. Každopádně zde bylo nejmíň energie oproti jiným. Možná právě to úterý bylo krizové a jindy je lépe, ale já viděla dost vyčerpaný kolektiv a bylo mi to líto. Až mě to vyprovokovalo k otázce, zda to Milana a Kateřinu ještě baví. Prý ano (aspoň občas), tak jim přeji hodně entuziasmu.

-andělka-

P.S. Jsem ráda, že nejsem jediná, koho Schejbal posílá do prdele. Prý to dělá z lásky. A proto vězte, že Schejbal miluje celý svět.

divadelní technika

T

lektor: Pavel Hurych

Konektory, eurovidlice a redukce

Zde nehrají etudy a nevedou debaty o smyslu a nesmrtnosti chrousta. Tady se 9 posluchačů v tichosti soustřeďuje nad knihou Světlo a zvuk a její spoluautor Pavel Hurych v klidu vykládá o svých dlouholetých zkušenostech s divadelní technikou. (Knihu je možno zakoupit za 200,- Kč ve škole na náměstí, seminář T.) Jak kouzlit se světlem, jak vytvořit virtuální světelnou scénu včetně opony, kdy máme rozeznat knoflíčky u košile a kdy i ručičky od hodinek. Všechny ty kabely a stojany, točny s brzdou, světlomety a svítidla, lanka a řetízky, konektory, eurovidlice a redukce – ještě jakž takž vím, o čem je řeč, ale když dojde na pulty a technická data, jsem už dočista ztracená. Před očima se mi mihne scéna z filmu Amadeus, jak tehdejší technici šoupli na jeviště řadu hořících svíček kvůli dramatickému momentu. Co by asi řekli našim počítačovým možnostem. O pozornosti studentů svědčí jejich spiklenecký smích následující po poznámkách lektora, které se suchým humorem a bez hlasové změny trousí. Většinou na adresu nezodpovědných herců, kteří si nehledají světlo, ve tmě klopýtají a hlučí, jsou nepřijemný, krvácejí a vůbec se ze všech sil snaží, aby osvětlovačův výtvar pokazili.

A ještě jedno příjemné překvapení mě v této třídě čekalo: z devíti studentů byly čtyři dívky. Jsou to Zdena ze Šumperka, Monika z Turnova, Mirka z Brna a Soňa z Poniklé.

Smekám před všemi, které se neviděny a neslyšeny starají o chod představení a všechnu slávu přenechávají nám herečkám...

-andělka-

Chlastat můžou celej den!

Organizační štáb JH včera probíral otázku nápojů, přítomných v divadelních sálech. Dušan Zakopal navrhl, aby byla uspořádána přednáška o slušném chování v divadle. „Chlastat můžou celej den“, podivil se někdo z techniky. Milan Strotzer si povzdychl, že chtěl být v úvodní řeči krátký, nápoje nezmínil a nevyplatilo se to. Šimona Bezoušková upozornila, že nápoj zavřený v lahvi zavřený v batohu nevádí. Všichni se shodli na tom, že červené víno se z parket ani divadelních sedadel nedá odstranit a že je třeba na to účastníky festivalu upozornit. V krátké diskuzi o provedení zvítězil starostčin návrh na ceduli „Nechlastejte v divadle“. Myslím, že by se sneslo i protialkoholové hlášení před představením. Jistě by bylo příjemnější, než každodenní trápení výlevem o mobilech. V každém případě prosím, nechlastejte v divadle.

-zum-

soutěž

Situace

dnes

včera

Pojmenujte situaci.
Doplňte dialog.
Vyslovte myšlenku.
Napište mikropříběh.
Každý den vám nabídneme
němou situaci.
Rozehrajte ji slovy
a návrh vhodte do
žluté konve na náměstí.
Vítězné řešení otiskneme
a výherce odměníme.

Hele, dramatická výchova.

Výherce získává obrázek
a pět písťalek.
Přihlaste se v redakci
Gratulujeme.

program zítra

pátek 7. srpna 2009

z p 14:00 – Sál Josefa Čapka (185min.)
Nezávislý soubor Buranteatr Brno
Pan Polštář

dp 15:00 – 01.30 Park A. Jiráska
ROCK FEST JH

z p 15:00 a 22:15 – ZŠ na náměstí (55min.)
DS Bit Jihlava
Rubikon

z p 16:30 – Sokolovna (55min.)
DS Vojan Libice nad Cidlinou
Měla babka čtyři jabka

z p 18:00 – Jiráskovo divadlo (95min.)
DISK Trnava, Slovensko
Výhl'ad

z p 20:00 – Sál Josefa Čapka (95min.)
LAHOR/Soundsystem
Diskrétní den

dp - doprovodný program
z p - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

Problémový klub

Den čtvrtý

Svoboda hry, nebo režisér s bičem?

Na střeďeční PC moderovaný Vladimírem Štefkem připadla jediná „povinná“ inscenace. Díky ušetřenému času tak bylo víc času na srovnávání, ohlžení a nakonec došlo i na představení z doprovodného programu.

V souvislosti s nadšeně přijatým představením Čmukařů hovořil Jan Císař zejména o svébytné poetice postavené na ironii a obrácení naruby, o hravosti a o hře jako schopnosti přehrávat nejrůznější varianty. Jakub Korčák se neubrnil srovnání s ruskou pohádkovou inscenací, která také rozehrávala variace různých pohádek. Cituje v té souvislosti Eugena Finka, podle něhož je hra oáza štěstí, nedá se ale hrát na povel. Musím mít možnost z ní vystoupit. Mohu si vyzkoušet, co v běžném životě není možné, ale nejsem jí svázán, respektuji jen její konvence a pravidla. Z představení Čmukařů tato svoboda zřetelně dýchá, u omských se zdá, že si hrají „na povel“. Ján Zavarský viděl v podstatě totéž ve scénografii – v ruském případě byla „radikálně naprojektovaná“, připravená, aby „už jen přišel režisér s bičem...“, u Čmukařů „ošuntělá, neumělá, jakoby zvláštně plesnivá“, postavená tak, že se jí herečky naprosto nenechají svazovat. Jediný otazník visí podle lektorů nad závěrem inscenace – tam jakoby se tvůrci náhle rozhodli pohádkový kolotoč ukončit, tak to prostě udělali a nelámali si příliš hlavu s pointou.

Ke Zprávě pro jednu akademii se ve svém vstupu vrátila Alena Zemančíková, která po přečtení českého překladu Kafkovy předlohy pochopila, kde pramení jistá nespokojenost s belgickou inscenací. Tématem povídky je podle ní evidentně asimilace („co se musí tvor naučit, aby mohl být pasován na člověka...“), tak aktuální pro Kafku vzhledem k jeho židovskému původu, tak aktuální brzy po Kafkově smrti i v současném světě. Je zvláštní, že inscenace toto téma potlačila.

Na přání z pléna se hovoří i o Escorialu v podání skupiny 3+1 při Rádobydivadle Klapý. Lektori s veskerou úctou k tvůrcům a aktérům označují inscenaci za nepovedenou, zahlcenou velkým hereckým gestem a postrádající vnitřní obsah, tak jako ve velkém divadle 19. století, vůči němuž se přitom autor hry vymezoval. Chybí elementární významové rozčlenění textu a rytmická a intonační diferenciacie, místo existenciálních lidských situací a průhledů do rozdrásaných lidských duší jsme svědky mrtvého divadla. Jan Císař podotýká, že i přes zdání velké sofistikovanosti není text hry právě geniální a je třeba s ním pracovat „odjinud“.

-jah-

Co se vám honí hlavou?

Toto nie je život. To je stav.

Upravit můj profil

Datum narození: 6. srpna 2009 ve 02:47h
Vychází: 6. srpna 2009 ve 14:00h

Vydává: Organizační štáb.

Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: GZH, s.r.o.
Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení:

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

Prátelé

Wikov MGI a. s. Hronov- Generální partner
 RWE Transgas, a. s.
 VOTAVA CZ, s. r. o.
 EUROVIA CS, a. s.
 Jiří Grätz - CES-EKO
 STRABAG a. s.
 Saar Gummi Czech, s. r. o.
 Marius Pedersen, a. s. Hradec Králové
 Česká spořitelna a. s.
 Sico Rubena, s. r. o. Velké Poříčí
 GD-Net s. r. o., Náchod
 Vodovody a kanalizace, a. s. Náchod
 Optika Malinský
 ČSOB Náchod
 Vitamín, velkoobchod elektro Hradec Králové
 SOLID CZECH s. r. o. Hradec Králové
 Primátor - Pivovar Náchod, a. s.
 Konica Minolta Business
 Solutions Czech,
 s. r. o. Hradec Králové
 CDS Náchod, s. r. o.
 Český rozhlas Hradec Králové
 Veba, textilní závod, a. s. Broumov
 Pekařství „U zvonu“ Náchod
 EKO Delta s. r. o.
 HAŠPL a. s. Velké Poříčí
 BEZEDOS s. r. o.
 DRANA s. r. o.
 VŠ Mích, s.r.o.

FACELIST

18:00 Jana Hanušková poslala na Face-
 listu zprávu pro Petra Hanuškovu.

„Nevadí mi, že jsem hlavní postavou
 hronovských úvodníků, ale moji redak-
 toři umějí gramatiku - noviny touto
 událostí žily a ne žili! To by šli (a někdy
 i šly) všichni (všechny) osobně ten ryb-
 ník ještě přelít. Jinak se to všechno moc
 dobře čte a přeju Vám hodně dobrých
 zpráv a věrných čtenářů.“

Jana Hanušková, editorka jednoho
 pražského deníku“

Toto se líbí sedmi lidem.

Napsat komentář...

19:56 Petr Christov se zastal Petra
 Michálka a jeho víly. Kluci jsou kámoši
 a maj se rádi

20:15 Kateřina Baranowska a Kate-
 řina Fixová hrají v Čapkové scrabble.
 Vyhrává Kateřina.

21:43 Eva Dvořáková je znechuce-
 ná, že v redakci Zpravodaje nenašla
 petici proti novému náměstí. Zlomila
 si na něm oba podpatky a chtěla by se
 někam podepsat.

Michal Drtina vás pozval k hlasová-
 ní o architektonickou „Skvrnu roku“
 na www.denik.cz/skvrna/. Náměstí
 zařazeno do 4. kola. Hlasuje se od 17.8.
 2009.

Toto se líbí více než sto lidem.

Napsat komentář...

1:44 Letnice Letnice vložila na Face-
 list báseň

Fénix
 Na kost oholená tyč
 Je kopím krvavého večera
 Které se zvolna točí v ráně.
 A každé ráno z popela a střev
 Povstává celé nové prase
 Oběť čerstvě upečeného dne
 Kosmické rotace
 S chlebem a hořčicí

Jasanka Kajmanová vás pozvala
 do skupiny „Harmonický domov“.

program dnes

čtvrtek 6. srpna 2009

z p 14:00, 16:00 a 19:00 - ZŠ na náměstí (55min.)
 DS Bit Jihlava

Rubikon

z p 14:00 a 18:00 - Sokolovna (55min.)

DS Vojan Libice nad Cidlinou

Měla babka čtyři jabka

z p 14:00 a 16:15 - sál Josefa Čapka (65min.)

Divadlo Prkno - SUZAT Veverská Bítýška

Společnost

z p 15:30 a 18:00 - Jiráskovo divadlo (80min.)

Divadlo Kámen Praha

Zvěstování Bohunce

dp 19:00 - Park A. Jiráska

Jazz Generation

koncert náchodské kapely

z p 20:30 - sál Josefa Čapka (180min.)

Nezávislý soubor Buranteater Brno

Pan Polštář

z p 20:30 - Sokolovna (160min.)

Divadlo SoLiTEater Praha

Svou vlastní ženou

dp 21:00 - Jiráskovo divadlo

6 NaChodníku

šansonový recitál

dp 22:00 - Park A. Jiráska

DS Amadis Brno

Plný kapsy šutrů

dp - doprovodný program

z p - základní program

Změna programu vyhrazena!

V případě nepříznivého počasí
 se doprovodný program v parku ruší!

Sudoku.

Než představení začne...

	6	1	8	3				
		3			6		8	
5				2			9	
		9						2
6			1	7	2			9
2						5		
	3			8				7
	9		2			8		
				1	7	2	3	

... nebo než skončí.